

Arrest

nr. 51 563 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, geboren op 5 juli 1989 te Erevan, Armenië, verklaart nooit politiek actief geweest te zijn. U bent nooit opgepakt of vastgehouden, noch bent u ooit tot een gevangenisstraf veroordeeld. In 1995 ging u, samen met uw ouders, naar Duitsland, waar u voor het eerst asiel vroeg. Er werd een negatieve beslissing genomen en in 1999 werd u, samen met uw ouders, gerepatriëerd. In 2002 keerde u, opnieuw met uw ouders, terug naar Duitsland. Opnieuw vroeg u er asiel aan en wederom kreeg u een negatieve beslissing. Tot 15 februari 2008 verbleef u in Duitsland en keerde dan terug naar Armenië. Op 30 april 2009 moest u zich bij het militair bureau voor dienstplichtigen aanmelden. Omdat u, na een operatie in Duitsland, een metalen pin in uw voet had,

kreeg u uitstel van dienstplicht; u zou zich opnieuw moeten melden nadat de pin uit uw voet verwijderd was. Op 30 augustus 2009 werd u geopereerd; de pin in uw voet had een infectie veroorzaakt en daarom moest ze snel operatief verwijderd worden. Op 2 oktober 2009 kreeg u de oproeping voor uw dienstplicht. U moest zich op 5 oktober 2009 melden voor de medische keuring. U werd grondig gecontroleerd en er werd geoordeeld dat u geschikt was voor het vervullen van uw dienstplicht. U moest zich op 9 oktober 2009 melden als dienstplichtige. U wilde echter niet naar het leger. U ging, op aanraden van uw moeder, naar uw grootmoeder. Tot 19 oktober 2009 dook u onder bij uw grootmoeder. Intussen regelde uw moeder uw vlucht naar België. Op 19 oktober 2009 verliet u Armenië, samen met uw ouders. Op 5 november 2009 kwam u in België aan en diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Uw ouders, in casu I.S. en T.H. (O.V. 6.522.518), vroegen eveneens asiel aan op 5 november 2009 en beroepen zich voor hun asielaanvraag op uw problemen inzake uw dienstplicht.

B. Motivering

Er dient te worden gesteld dat het een land het recht toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van deze regeling waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p.6 & 8) dat u uw dienstplicht in Armenië niet wilde vervullen omdat volgens u uw gezondheidstoestand dit niet toelaat. Er moet worden opgemerkt dat deze reden geen enkel verband houdt met de criteria vermeld in de Conventie van Genève. U verklaart uitdrukkelijk dat u niet om principiële of ideologische redenen bezwaren hebt tegen de dienstplicht. Er werd u daarnaast ook gevraagd (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p. 7) of u navraag hebt gedaan over het aanvechten van de beslissing van de medische keuring. U verklaart dit niet te hebben gedaan en nergens een klacht te hebben ingediend. U had een aantal medische attesten en u dacht dat dit zou volstaan om afgekeurd te worden. Verder zou er, volgens uw verklaringen, geen enkele instantie bestaan, bij wie men beroep kan instellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er in Armenië beroepsinstanties zijn waar een burger de beslissing van een militaire commissie kan aanvechten. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u heeft nagelaten zich te informeren over beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst. U verklaart dat u het niet hebt nagevraagd; u denkt gewoon dat het niet bestaat in Armenië (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p.7). Van een persoon die beroep doet op internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich informeert in zijn land van herkomst over de voorziene beschermingsmogelijkheden. Welnu, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u dit hebt nagelaten, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan uw verklaarde vrees.

Bij verdere bevraging wat u concreet vreest als u dient terug te keren, antwoordt u (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p.8) dat u denkt dat u alsnog uw dienstplicht zou moeten vervullen en dat niet zou overleven. Vervolgens werd u gevraagd waarom u uw dienstplicht niet zou overleven. U verklaart dat er vanalles zou kunnen gebeuren en dat u naar Karabach, naar de grens, kan worden gestuurd. U verklaart verder dat u in Europa bent opgevoed en zich niet langer thuis voelt in Armenië. U weet niet goed hoe alles functioneert in uw herkomstland. Welnu, dergelijke verklaringen zijn te algemeen en kunnen niet worden aanzien als onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld aangezien het verband houdt met persoonlijk levensbehoud. Bovendien berust uw vrees om naar Karabach, aan de grens met Azerbeidzjan, te worden gestuurd louter op vermoedens.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u zich niet hebt geïnformeerd over de mogelijke gevolgen van het niet vervullen van uw dienstplicht en eventuele mogelijkheden om bescherming te zoeken. Op de vraag of u zich hebt geïnformeerd over een alternatief voor de dienstplicht, antwoordt u dat er geen alternatief bestaat (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p.8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er wel degelijk een alternatieve dienstplicht bestaat in Armenië. Uw verklaring, als zou er geen alternatieve dienstplicht bestaan, strookt aldus niet met objectieve informatie en ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees in ernstige mate. Ook is het merkwaardig dat u niet weet welke straf u riskeerde als dienstweigeraar (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p.8).

U levert **geen enkel materieel bewijs** dat een ander licht werpt op vorige vaststellingen. U legt geen bewijs voor van uw oproeping voor uw dienstplicht. Evenmin levert u enig bewijs van de - in uw ogen onterechte - verwerping door de militaire commissie van uw medische problemen. Zoals eerder aangehaald hebt u geen ernstige poging gedaan om de beslissing inzake uw medische keuring aan te vechten op formele wijze, zodat u ook hiervan geen bewijs kunt voorleggen. U legt enkel een paar medische getuigschriften voor, die uw verklaarde fysieke ongeschiktheid voor de dienstplicht moeten staven. U slaagt er echter niet in om te bewijzen dat u deze getuigschriften daadwerkelijk hebt aangewend om de medische keuring bij de militaire autoriteiten te betwisten. Tevens hebt u nagelaten om de medische getuigschriften te gebruiken om op formele wijze de beslissing aan te

vechten via een andere dan een militaire instantie. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij ten minste enig materieel bewijs levert van zijn verklaarde problemen, dewelke aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Welnu, u bent er niet in geslaagd om enig overtuigend stuk neer te leggen dat vorige vaststellingen in positieve zin wijzigt.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt een kopie voor van de eerste pagina van uw paspoort; het document geldt als bewijs van uw identiteit. Het is echter merkwaardig te moeten vaststellen dat u enkel een kopie bezit van de eerste pagina en verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p. 4) dat u het originele paspoort niet meer bezit. De pagina waarop informatie staat over de toestemming om naar het buitenland te reizen of afgeleverde visa ontbreekt. Daarmee houdt u mogelijk belangrijke informatie achter. Het kopie van uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens. U legt een document neer met daarin 4 foto's van uw voet. Op basis van dergelijke foto's kan het Commissariaat-generaal zich niet uitspreken over uw verklaarde medische problemen - die u inroept voor het niet vervullen van uw dienstplicht. U legt ook een attest neer van een Duits hospitaal en 2 medische attesten dd. 15/03/2008 en dd. 04/12/2007 in de Armeense taal die een vertaling zijn van Duitse medische attesten. Deze documenten beschrijven uw medische situatie in Duitsland waar u tot 15 februari 2008 verbleef (CGVS, gehoorverslag dd.17.06.2010, p. 2); aldus bewijzen deze documenten niet dat u niet in staat was om uw dienstplicht in Armenië - vanaf 9 oktober 2009 - te vervullen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, sectie A, §2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.1.2.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van deze motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2.1.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs van zijn oproeping voor zijn dienstplicht bijbrengt, laat staan van een beschuldiging of een veroordeling omwille van desertie of dienstweigering.

Terecht wijst verweerder erop dat het tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat behoort om zijn dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor militaire dienst.

Vrees voor strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering vormt *in se* geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Een dienstweigeraar of deserteur is vluchteling als hij (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174):

- vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;

- tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;

- is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Uit verzoekers relaas blijkt geenszins dat één van de voormelde motieven aan de grondslag van zijn voorgehouden dienstweigering ligt. Hij heeft uitdrukkelijk verklaard geen principiële of ideologische bezwaren te hebben tegen het vervullen van zijn dienstplicht (CGVS-gehoorverslag, 6 en 8).

Verder blijkt dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft over de mogelijke gevolgen van het niet vervullen van zijn dienstplicht, alsook dat zijn verklaring als zou er geen alternatieve dienstplicht bestaan in Armenië (CGVS-gehoorverslag, 8), niet strookt met de zich in het administratief dossier bevindende informatie ("*Armenia adopts law on alternative military service*", stuk 19/2), waartegen hij overigens geen enkele indicatie bijbrengt, laat staan dat hij ze weerlegt.

Ook heeft verzoeker geen enkele ernstige poging ondernomen om de beslissing inzake zijn medische keuring op formele wijze aan te vechten. Nochtans blijkt uit de zich in het administratief dossier bevindende informatie ("*The Law of the Republic of Armenia on Military Duty*", stuk 19/1) dat er in Armenië beroepsinstanties zijn waar een burger de beslissing van een militaire commissie kan aanvechten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij heeft nagelaten zich te informeren over beschermingsmogelijkheden in Armenië (CGVS-gehoorverslag, 7). Van een asielzoeker mag ingevolge artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet nochtans worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land.

Tot slot blijkt verzoeker geen verklaring te geven omtrent de vaststelling dat hij zijn paspoort en dus relevante informatie achterhoudt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die afbreuk doen aan voormelde na individueel onderzoek tot stand gekomen vaststellingen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.1.2.3. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Te dezen staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast bij verzoeker. Dit betekent dat hij moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Hij beperkt er zich evenwel toe te stellen dat hij tijdens zijn gehoor "*op voldoende wijze*" heeft kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Armenië, dat hij om "*evidente redenen*" niet kan terugkeren, dat het "*overduidelijk*" is dat zijn leven er niet gegarandeerd is. Dergelijke loutere beweringen volstaan niet als bewijs en vormen geen weerlegging van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER